

Paisatges de Barcelona

«Paisatges de Barcelona» serà la nova marca turística per promocionar les comarques de l'Anoia, Osona i el Bages. Sona fatal, ho sé, i reforça dos conceptes que no ens agraden, la divisió provincial del país i el desequilibri territorial. Ara bé, la veritat és que és una expressió que descriu molt millor la realitat que l'anterior denominació, «Catalunya central». Sí que és cert que existeix un espai, articulat entorn dels eixos del Llobregat nord i el Cardener i amb capital a Manresa, que abasta tres comarques i escaig (Bages, Berguedà, Solsonès i, potser, l'Alta Segarra, el Moianès i el Lluçanès) i que té una identitat i dinàmica pròpies. Però aquest espai no té ni les dimensions ni el pes, demogràfic, polític o econòmic, per convertir-se en una regió amb entitat suficient per sortir als mapes del sud d'Europa. D'on sí que formem part, ho vulguem o no, és de la tercera corona metropolitana, juntament amb Girona (sí, Girona), Vic, Igualada, Vilafranca o Vilanova. Un seguit de ciutats mitjanes (petites, en realitat) situades aproximadament a una hora en transport públic o privat de la plaça de Catalunya barcelonina, que poden entendre's i col·laborar (com ha passat ara entre la FUB i la UVIC) però que sobretot competeixen per atreure iniciatives i persones que no troben el seu lloc a l'àrea metropolitana estricta. I per fer-ho, per competir, aspirem a situar-se millor i més ben connectades en aquesta regió articulada entorn a la capital del país, que va de la costa al Pirineu i que té el pes específic suficient. No volíem bones carreteres per escurçar temps de desplaçament? Doncs aquest n'és el resultat: integració i interdependència.

En aquestes circumstàncies -que hagueren pogut ser unes altres però que són les que són- és absurd insistir en la idea d'una Catalunya central delimitada per l'eix Igualada-Manresa-Vic com a alternativa a l'àrea metropolitana. Ni respon a la realitat ni se la creu massa ningú més enllà de les bones paraules protocol·làries. Manresa (amb el Bages, el Solsonès i el Berguedà al darrere) pot aspirar, com a màxim, que la carretera (i el tren…) que l'uneix amb Barcelona no s'utilitzi només en una direcció (d'aquí cap allà), sinó també en sentit invers, per portar-nos, per exemple, algun turista. Per fer-ho, només hi ha un secret, convertir aquesta ciutat i aquestes comarques en un lloc on es visqui raonablement bé, amb espais urbans de qualitat, amb molt de verd, amb bons serveis públics, amb menys exclusió social i amb una bona oferta cultural que complementi el patrimoni arquitectònic i paisatgístic. Si els manresans, tots, vivim millor, segur que trobarem gent amb ganes de visitar-nos i d'estar-se uns dies amb nosaltres o, fins i tot, de quedar-se a viure aquí i fer-hi realitat idees i projectes. Hem d'aspirar, en definitiva, a ser un bon barri, un dels millors barris, d'aquesta ciutat-país anomenat, indistintament, Catalunya i Barcelona.